

Rekenschap geven van de hoop die in je leeft (1Petrus 3: 15)

Samenvatting en gespreksblad thema-kerkdienst 7-2-2016 | Hervormdvreeswijk.nl | ddebree@solcon.nl

Als geloofsopvoeding als gevolg van de secularisatie vandaag de dag echt een vorm van evangelisatie is (Stefan Paas), dan kun je niet anders dan concluderen dat de kerk van binnenuit ook seculariseert. Secularisatie is daarom meer dan een proces van ontkerkelijking, het gaat om een verandering van onze diepste motieven en verlangens.

“Er is sprake van secularisatie als verlangens hun vervulling niet langer zoeken in God, maar in zaken die behoren bij het ‘tijdelijke’ (dingen die voorbijgaan)

Mensen kunnen verlangen naar Gods toekomst én naar een luxe auto of riante woning. Maar hoe belangrijker deze laatste verlangens worden, des te zwakker wordt het eerste. Hoe meer een mensenleven wordt beheerst door verlangens die hun vervulling zoeken in het tijdelijke, des te dieper grijpt de secularisatie in. Secularisatie is dus geen kritieke grensovergang – een handtekening op het uitschrijfformulier van de kerk – maar een subtiele verschuiving die veroorzaakt wordt door groeiende gehechtheid aan een wereld die voorbijgaat (2Tim4:10)” (Herman Paul, in Tegenstrijdige verlangens, pg. 21-22)

1. Wat herken je in de kerk én in jezelf van wat Herman Paul schrijft over secularisatie?

N.a.v. 1Petrus1: 3-9 De remedie tegen ‘secularisatie van het hart’ is terug naar de kern van het evangelie. Beseffen dat door het werk van Jezus Christus in sterven en opstanding een erfenis (een zaligheid) beloofd is, naar ons toekomt, wat ons hart volledig in beslag kan, mag en moet nemen. Hoop, verwondering en vreugde wapenen ons tegen secularisatie.

Wat te doen? a. Zorgen voor je eigen ziel (Lukas 9: 23-25) b. Open en eerlijk met elkaar in de gemeente in gesprek over waar je prioriteiten liggen, hoe je je vreugde in God zoekt en vindt (durf daarin ook met en over je gezin te praten) c. Aandacht voor de vreugde van het evangelie, met name in kerkgang en het vieren van de sacramenten d. voor hen die een gezin hebben: bedritueel (tijd voor je kind + gebed/bijbel), belang van kerkgaande vaders (!), positief (maar wel eerlijk) spreken over de kerk.

2. Hoe kan de beweging ‘terug naar de kern van het evangelie’ je helpen om te leven vanuit vreugde?
3. Welke concrete dingen kun je doen n.a.v. de tips die gegeven worden?
4. Wat vind je van het citaat van Dekker (zie onder)

“Wanneer we beseffen hoe verstrekkend en allesomvattend de betekenis van dit sacrament (de doop) is, zijn we ook geroepen vormen te vinden waarin dit besef gestalte krijgt. We zullen bijvoorbeeld dopen met veel water, onderdompelen is nog beter. We zullen aandacht besteden aan goede doopcatechese, verplicht voor iedereen die zijn kind laat dopen. (...) Doop, catechese en toelating tot het avondmaal moeten weer veel dichter bij elkaar gebracht worden. (...) Laten we zorgen dat ze deelnemen niet alleen aan het Woord, maar ook aan het sacramentele leven van de gemeente, waarin ze tegengif ontvangen om niet te sterven aan het gif van de wereld.” (Wim Dekker, in Tegendraads maar bij de Tijd, pg. 95-95)

N.a.v. 1Petrus5: 1-9 Ouderlingen (kerkenraad) zullen hun verantwoordelijkheid moeten nemen in het ‘hoeden van de kudde’ en het zijn van goede ‘voorbeelden’. De kerkenraad functioneert temidden van de gemeente. Het is belangrijk om toegankelijk te zijn, zeker ook voor jongeren (afstandelijkheid van de KR blijkt uit onderzoek een reden van kerkverlating onder jongeren te zijn). Een kerkenraad en ook ouderen verdienen als het goed is vanwege hun inzet en levenswijsheid gezag onder jongeren. Jongeren zijn geroepen dit gezag te waarderen. Kiezen dus om te willen leren van ouderen. Petrus roept vervolgens op om aan elkaar onderdanig te zijn. Nederigheid is de beste houding om de kerk te dienen. Een hoogmoedige kerk zal vallen voor de listen van de duivel.

5. Hoe waardeer je het werk van onze kerkenraad?
6. Hoe kunnen we oefenen in nederigheid, als ouderen en jongeren?

Wat gedachten uit mailtjes in reactie op de dienst van vorige week:

Over geloofsopvoeding en aanbidding: “Op de dag dat ik alles begrijp val ik ongetwijfeld van mn geloof. Geloven heeft voor mij vooral te maken met verwondering. Leren 'hoe het zit' brengt ons nooit tot aanbidding. Verwonderen leer ik daarbij ook van anderen, vooral van kinderen. Ook kom ik tot verwondering door iets te zien van Gods daden in levens van anderen. Samen kerk zijn is in dit verband heel wezenlijk als het gaat om het delen van getuigenissen.”

Over inclusief kerkzijn: “Als ouder heb ik veel gehad (en nog wel) aan het 'delen van gezinnen'. Dat mijn kinderen onderdeel zijn van andere gezinnen en andere kinderen bij mij thuis zich veilig voelen. Dat ik zorgen over mijn kinderen kan delen met andere ouders en weet dat dit niet leidt tot een stempel, maar tot bemoediging en de ondersteuning aangevuld wordt door andere ouders. (...) We durven niet meer samen als gemeenschap 'verleggen' te zijn, terwijl dat volgens mij vanuit ons christelijk denken wel mag. We zijn allemaal 'verleggen' om Jezus. Het lijkt alsof we onverschillig staan tegenover kinderen/jongeren en opvoeding, wat ook opgevat kan worden als gebrek aan liefde voor hen.

Over identificatie: “Hoe vaak geven wij als grote mensen niet het verkeerde voorbeeld met al onze vragen, zorgen, twijfels en waaroms. Dat is nou niet zo een mooie spiegel om kinderen voor te houden.” – “Ik kan me niet herinneren dat ik echte voorbeeldfiguren in de kerk had, in mijn jeugd.”

over inwijden: Idee om Peter/Meters in te voeren – mensen die dichtbij de doopouders staan en namens de gemeente hen kunnen ondersteunen in de (geloofs)opvoeding.